

[Erhard Jakobsen.]

indtil nu. Men vi truer ikke med at lade være med at stemme for dit eller dat i den anledning. Hvis vi i det hele taget kunne blive fri for den slags herinde, så ville det nok også gavne klimaet.

Og det vil jeg gerne benytte som udgangspunkt for at sige til regeringen, at jeg har forståelse for, at regeringen har kunnet være fristet til et par gange, ikke at true, men sige til folketinget: der er grænser for, hvad vi kan tage ansvaret for. På den anden side må regeringen også forstå, at der er grænser for, hvad man kan være bekendt at true med, når man opnår sin indflydelse i kraft af, at man ikke er ret mange. Regeringen er i visse situationer stærk, fordi den er svag, fordi alle andre må erkende, at hvis denne regering går af, så skal der andre til at gøre det, og de står ikke bedre. Men så må man ikke samtidig spille med musklerne og sige: hvis ikke vi får det og det, så får I valg. Det vil ikke være klogt at gøre det, det vil ikke fremme samarbejdsklimaet. Jeg tror for øvrigt, det er overflødigt, for vi har vel nok nu det bedste samarbejdsklima, som man overhovedet kan skaffe i folketinget efter det seneste brede forlig, hvorefter jeg går ud fra, at al snak om det sorte kabinet osv. forsvinder ud af diskussionen. Det sker der i hvert fald ikke noget ved, for der er ingen, der forbinder noget som helst med det alligevel. Det er en af disse overdrivelser, som absolut ikke forbedrer den politiske diskussion herhjemme.

Regeringen behøver ikke at føle sig truet. Regeringen ved, at de mål, der er regeringens, stort set er de samme som for et flertal i folketinget. Jeg håber derfor ikke, regeringen vil binde sig til ganske bestemte løsninger i tiden, der kommer, men netop vil stille sig åbent over for, at der er mange måder at nå det samme mål på, og af disse måder udelukker den ene ikke den anden. Derfor håber jeg, at der ikke skal være nogen trusler i tiden, der kommer. Det er trusler, som utvivlsomt kan vende tilbage som en boomerang.

Jeg vil sige om arbejdsklimaet i folketinget, at jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at der til trods for alle de spådomme, der var, er lavet forlig. Skal vi lade det første forlig ligge, for det var jo et nødvendigt for at skabe en vis arbejds pause. Det var vel nok

ikke meget bevendt, det vidste vi alle sammen, men det var nødvendigt for at komme videre. De to næste forlig har været af helt afgørende betydning. Det ene baner vej for en større skattereform, end man har set det nogen sinde tidligere, og det andet banede vej for en fornyelse i boligpolitikken. Og hvordan er det sket? Ja, det er sket i et folketing, der er splittet op, som hr. Kjeld Olesen sagde, på 11 partier. Der er bare det morsomme ved det, at et sådant forlig havde formentlig aldrig kunnet laves, dengang de to store blokke dominerede det hele herinde. Da havde de formentlig aldrig kunnet nå frem til et sådant forlig. Det er altså dette splittede folketing, der er i stand til at skabe et bedre klima for forlig, end det har været nogen sinde tidligere herinde.

Må jeg i den forbindelse sige, at det også har skabt en ny form for politik. Udvalgene er kommet frem i søgelyset på en ganske anden måde end før. Når jeg fremhæver hr. Stetter fra skatte- og afgiftsudvalget, hr. Enggaard fra politisk-økonomisk udvalg og hr. Christophersen fra boligudvalget samt mine egne to, hr. Ingolf Knudsen og hr. Melchior, så er det, fordi de to sidste er helt nye og dumpet ind i det, men, synes jeg, har gjort det godt. De tre andre har indtaget centrale positioner i de forhandlinger, der er ført, og har været med til at føre politik og skabe politik. Jeg mener virkelig, at folketinget herved har hævdet sig på allerbedste måde, og jeg tror nok, det er den slags, der vil være med til at skabe fornyet anseelse ude i befolkningen. Herved går intet fra regeringen, for regeringen har jo på forhånd trukket sin stilling op ved at sige: vi har bare 22, og vi må indrette os efter, hvordan tingene nu går i folketinget.

Jeg ser i fremtiden mange, mange muligheder for, at meget af det, der ikke var muligt, da to blokke lurede på hinanden, mistænkeliggjorde hinanden og mistænkte hinanden, nu har langt bredere og åbnere muligheder.

Jeg ser så også et nyt perspektiv for øvrigt. Hvor stor betydning det skal få, må fremtiden vise, men det dukkede jo op i de travle dage efter store bededag, hvor hr. Schlüter og jeg for rundt som bydrengene nu og da sammen med kristeligt folkeparti og nu og da alene for at etablere de nødvendige forbindelser. Forbindelserne blev etableret,